

ничамъ като въ храмъ. Тука навѣки ще обитава духътъ на патриарха на новобългарската книга. По стениѣ сж окачени портрети на хора, които сж навѣки свързани съ живота и творчеството на Вазова. Сега тѣ сж покойници, отдавна напустнали свѣта на човѣшкитѣ суети, но нѣкога сж били едни отъ дейцитѣ, които сж писали най-новата ни история.

И ние идваме, гледаме, а душиѣ ни съ непрощепната молитва поднасятъ нашитѣ възхищения предъ тѣхния несломимъ духъ. Неволно се питамъ, дали съ своето присѣтствие не смущаваме покоя на тѣзи свещени сѣнки.

Мълча, а очитѣ ми гледатъ презъ бликнали сълзи отъ умиление.

Да си вървимъ! Дава се знакъ. Бавно и тихо тръгваме съ наведени глави, като че ли се връщаме отъ погребението на наши свидни близки хора. Нечути въздишки привеждатъ още повече главитѣ ни. После, изведнажъ нѣкаква свѣтлина огръва душиѣ ни и ние си излизаме. Минава се времето. Свечерява се вече, а пжтъ ни чака.

Вървимъ изъ глѣхнали улички. Стѣпкитѣ ни се отекватъ по калдарѣма. Вадичка шумоли край насъ. Очитѣ ми неволно поглеждатъ презъ полуотворени пжтни врати. Стара бабичка, облѣчена въ черни дрехи, се е навела надъ цвѣтята въ градинката и нѣщо рови. Тя е гърбомъ къмъ насъ. Останала самичка въ своето гнѣздо, изоставена отъ всички свои рожби, тя е излѣла всичката мжка на своето сърдце и всичкитѣ си надежди въ тази малка, но толкова угледна и подредена градинка. Чемшири, шибой, латинки, алени кърваво-червени рози, и лозница надъ тѣхъ. Цвѣтята ухаятъ. Месецъ май е.

Клета, стара майко, не тжгувашъ ли ти сега за своитѣ рожби, отишли по други краища за печалба, и не си ли сега много по-несчастна, отколкото нѣкога,